

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSA Andrzej Niedużak

w sprawie ze skargi F. P. s. F. o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego

w sprawie z wniosku H. P.

przy uczestnictwie J. K., J. K., M. K., F. P. i W. P.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 sierpnia 2012 r.,

zażalenia uczestnika F. P. s. F. na postanowienie

Sądu Okręgowego

z dnia 9 maja 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jako niedopuszczalną z uwagi na treść art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., skargę kasacyjną F. P. s. F. od postanowienia tego Sądu z dnia 24 stycznia 2012 r. sygn. akt III Ca 564/11 w przedmiocie rozpoznania, wskutek wznowienia postępowania, apelacji skarżącego od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 lipca 2011 r. sygn. akt III CA 372/11 w sprawie o zniesienie współwłasności. Wskazał, że nieskuteczne jest określenie przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 151.000 zł, skoro wartość przedmiotu postępowania została ustalona postanowieniem Sądu Rejonowego w postępowaniu o zniesienie współwłasności na kwotę 123.275 zł, zaś wartość przedmiotu sprawy w postępowaniu ze skargi o wznowienie jest tożsama z wartością przedmiotu sprawy w postępowaniu o zniesienie współwłasności. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 383 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 25 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie i nadanie biegu skardze kasacyjnej, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu celem sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia i przeprowadzenia stosownego dochodzenia w myśl art. 25 § 1 k.p.c. i weryfikacji podanej przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie zarzutu sprowadza się do twierdzenia, że rzeczywista aktualna wartość nieruchomości stanowiących własność przedmiotu zniesienia współwłasności jest wyższa, niż ustalona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i zaakceptowana przez Sąd drugiej instancji, bowiem wzrosła od czasu wydania opinii przez biegłą w kwietniu 2009 r. Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia - jeżeli jest ona niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga jest niedopuszczalna.

Zasadą jest, że wartość przedmiotu zaskarżenia wskazanego w skardze kasacyjnej nie może być wyższa, niż wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana

w apelacji i przedmiotu sprawy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, a dopuszczalne wyjątki w postępowaniu kasacyjnym określa art. 368 § 2 w zw. z art. 398 § 3 i art. 398²¹ k.p.c. Na wartość przedmiotu zaskarżenia nie ma również wpływu wzrost lub utrata wartości składników majątkowych stanowiących przedmiot sporu w postępowaniu procesowym lub przedmiot sprawy w postępowaniu nieprocesowym. Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa interesy poszczególnych uczestników ograniczają się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi w postępowaniu o dział spadku lub zniesienie współwłasności. Z tej przyczyny nawet, jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004/4/60, z 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, niepubl.). W sytuacji, w której uczestnik kwestionuje przyjętą przez sąd wartość majątku podlegającego podziałowi, wskazana przez niego kwota odpowiadająca tej wartości może być wyższa od ustalonej przez sąd, ale wartością zaskarżenia nie jest cała wskazana wartość majątku, lecz po pierwsze różnica pomiędzy tymi wartościami, a po drugie część pozostająca w granicach udziału uczestnika. Stąd, o ile dopuszczalne jest wskazanie przez uczestnika wartości majątku podlegającego zniesieniu współwłasności na kwotę 151.000 zł, o tyle wartość jego interesu, w granicy udziału, wyraża się w różnicy wartości czterech działek, co do których (jak wynika z uzasadnienia zażalenia) kwestionuje sposób podziału. Skoro różnica wartości majątku podlegającego zniesieniu współwłasności wskazanej przez uczestnika i ustalonej przez sąd wynosi 27.725 zł, a łączna wartość czterech działek wymienionych przez uczestnika jest równa 16.516 zł, to prawidłowa jest ocena Sądu Okręgowego, że w świetle art. art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, czemu nie zaprzecza ani zaskarżenie postanowienia w całości, ani oparcie skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 379 pkt 5 w zw. z art. 13

§ 2 k.p.c. Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.